

לזכר

דוד הורנשטיין ז"ל

1950–1973

שנפל במלחמת יום הכיפורים
בחזית הדרום

ל ז כ ר

דוד הורנשטיין ז"ל

מ.א. 2056459

רס"ל הורנשטיין דוד ז"ל

רס"ל דוד הורנשטיין ז"ל
בן 23 בנפלו

בן שפרה ושלמה
נולד בתל אביב

י"ד בשבט תש"י, 1/2/1950

נפל בכ"ה בתשרי תשל"ד, 21/10/1973

במלחמת יום הכיפורים

שרת בחיל השריון

יחידה: גד' חש"נ 9228

מקום נפילה: תעלת סואץ

אזור: סיני ותעלת סואץ

נקבר בתל אביב - קריית שאול

קורות חיים

דוד, בן שפרה ושלמה, נולד ביום י"ד בשבט תש"י (1.2.1950) בתל-אביב ולמד בבית-הספר היסודי "גאולה". את לימודיו התיכוניים סיים בבית-הספר הריאלי על-שם מונטיפיורי. הוא אף החל ללמוד בשיעורי הערב של הטכניון במגמת אלקטרוניקה, אולם לא הספיק לסיים את לימודיו. בבית-הספר היה דודו תמיד בין התלמידים המצטיינים. "בכל המקצועות הריאליים הוא היה תמיד מעל ומעבר לכל הסובבים אותו, ולא הצליח 'לרדת' מהציון 8-9", סיפר אחד מחבריו לספסל הלימודים. "בוויכוחים על נושאים אקטואליים, היה דודו תמיד המוקד ותמיד הפתיע את חבריו בידיעותיו. עד שיום אחד גילה לי את סודו: 'אני קורא את כל העיתונים כמעט, כך שאני בעניינים, הסביר לי". קריאת עיתונים הייתה אחד מתחביביו הגדולים של דודו והוא נהג לשמור על עיתונים מתקופות בעלות חשיבות היסטורית, כגון מלחמת ששת הימים. תחביבים אחרים שעסק בהם, היו קליעה למטרה במסגרת הגדנ"ע, איסוף בולים, בניית מכשירים אלקטרוניים, צפייה בכוכבים בטלסקופ שבנה בעצמו ודיג. דודו היה טיפוס מצטנע ומופנם, אולם כל ידידיו ראו בתכונות אלה ממעלות האופי המבורכות שלו. מבקשי קרבתו ראו בו אדם שקול ומיושב, המסוגל להטות אהן קשבת ולייעץ בשעת צרה. "הקושי נוצר כדי להתגבר עליו", נהג לומר. דוד גויס לצה"ל במחצית ספטמבר 1968 והוצב לחיל השריון. לאחר שהשלים את הכשרתו בבית-הספר לשריון, הוענקה לו דרגת סמל והוא מונה מדריך ואחרי-כן הוכשר כמפקד טנק. על כישוריו ותכונותיו כמפקד, סיפר מי שהיה מפקד פלוגתו בשירות המילואים: "היה בדודו דבר אחד שאי-אפשר היה לטעות בו, והוא - הרצינות. הוא היה רציני ואחראי ולדעתי אלה הן שתי

עמותת "יד לשריון" בלטרון

רס"ל הורנשטיין דוד ז"ל

תכונות אופי חשובות לכל מפקד. הוא התייחס לכל משימה ולו גם הקטנה ביותר, במלוא הרצינות והתעקש לבצעה עד הסוף. דבר נוסף שמשך את תשומת ליבי הייתה העובדה, שמעולם לא ביקש שחרור או דחיית שירות המילואים מסיבה כלשהי, דבר שהוא יוצא דופן לגבי אנשי-מילואים..." במלחמת יום הכיפורים, נקלעו דודו ואנשי מחלקתו לסדרה של קרבות בלימה קשים בגזרת תעלת סואץ. מפקדו של דודו, יצחק שמילוביץ, שוחח עמו ימים אחדים לפני נפילתו. "קשה היה לי לדעת מה הרגיש דודו", סיפר כעבור זמן. "אבל כדרכו היה שקט ושליו. עובדה זו הרשימה לא רק אותי, אלא גם את הסובבים את דודו ואת הכפופים לו. השקט הנפשי, היעילות והנכונות לעזור לזולתו, הפכו את דודו לחייל מצוין וללוחם מעולה. אני אומר זאת לא משום שהוא איננו עוד אתנו, אלא מתוך הערכה כנה ואמיתית של חבר לנשק, ותחושה זאת היא נחלתם הבלעדית של חברים לנשק..." באחד הקרבות האכזריים ביותר במלחמה, שהתחולל בגזרת התעלה ביום כ"ה בתשרי תשל"ד (21.10.1973), נפגע דוד ונהרג. כחצי שנה נחשב כנעדר, עד שנתגלתה גופתו והוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי בקרית-שאול. לאחר נופלו הועלה לדרגת רב-סמל. כעבור זמן, עם שחרור כוחות המילואים, כתב מפקדו של דודו למשפחה השכולה: "עד עכשיו דחקנו בכוח את הכאב אל פינות חבויות בלב והמשכנו בעיסוקינו הצבאיים. עתה, כאשר השחרור נראה באופק, פורץ הכאב מחדש. המחשבה כי דוד איננו אתנו, כי שוב לא נלחץ את ידו ונוכל לומר לו: להתראות במילואים הבאים - המחשבה הזאת קשה מנשוא. מי יתן והיו מעשינו בעתיד ראויים לזכר".

דוד הורנשטיין ז"ל

דוד נולד בפבר' 1950 כששג ירד בתי"א, הוא היה תינוק שמנמן וחמוד. בבית כינו אותו בשם דודו. היות והוריו עבדו במסעדה דודו נשלח לִגן ילדים בגיל צעיר יחד עם אחיו ואחר כך לבית ספר עממי גאולה. בכתה א' התקשה בלימודים ונעזר במורה בשעורי עזר, לאחר תקופה קצרה התקדם בלימודים רק בגלל רצונו העז ללמוד. אמא תמיד קבלה באסיפת הורים חוות דעת טובה. בדירת חדר וחצי גידל באקוריום דגים ובשעות הפנאי הוא עזר לאביו במסעדה.

בילדותו שיחק כדור רגל בקבוצת תל - חי בביתר ת"א. יחד עם אחיו דני, קיבל למזכרת צלוחית ועליה חרוט לשחקן דוד הורנשטיין 62/63. הוא אסף בולים מהארץ ומחוץ לארץ והקפיד מאוד לסדר אותם באלבום.

כשסיים את בית ספר עממי החליט דודו להמשיך ללמוד ונרשם לבית ספר ראלי מונטפיורי. הוא אהב את המקצועות הריאליים בהם קיבל ציונים גבוהים. בנוסף הוא אהב מאוד לעזור לחבריו בלימודים ובמסגרת לימודיו בבית הספר נרשם לקורס רדיו ואלקטרוניקה ובנה רדיו. הוא היה צופה לכוכבים בטלסקופ שבנה יחד עם חבריו עובדיה וקרו במסגרת הגדנע ובנוסף הוא גם השתתף בצעדת 4 הימים. במלחמת ששת הימים עזר במשק במסגרת הגדנ"ע. הוא אסף עיתונים מכל תקופת המלחמה ושמר אותם. בשעות הפנאי הוא מאוד אהב לחזור על השעורים ולקרוא עיתונים.

לאחר שסיים 4 שנות לימודים התגייס לצבא לחיל השריון. הוא עבר קורס מפקדי טנקים וכל תקופת שירותו שירת בתעלה. לאחר שחרורו מצה"ל למד נהיגה וקיבל רשיון. הוא רצה מאוד לקנות רכב ולנסוע לבלות אולם הדבר לא התגשם.

דודו בביתו לא נהג לספר הרבה על עצמו ועל חבריו. בחברת חבריו היה ביישן בהתחלה אולם כאשר הוא התאקלם היה עליו וחביב מאד על חבריו. הוא נהג לצאת הרבה לטיולים ולבלות ובכל יום שישי אחר הצהריים היה הולך לים לדוג או לשחק כדור רגל.

דודו החליט ללמוד בערבים ונרשם לשעורי ערב בטכניון במגמה הנדסאי אלקטרוניקה. הוא למד במשך שנה אחת והתחיל את השנה השנייה, ובנוסף הוא עבד ביום בטלרד במחלקה התקנית. הוא היה מביא חומר קריאה במסגרת עבודתו ולומד בבית, בעבודתו הוא השקיד מאוד וכמו כן קיבל מכתב הערכה כלשונו:

הנני להביע את הערכתי המלאה על המאמצים שהשקעתה בהתקנת מרכזת פנטה קונטה בנורדיה.

בזה נתונה תודתי על שקידתך בלימוד המקצוע ותרומתך בביצוע הטוב של העבודה,

בב"ח

ש. ענורות

מנהל אגף מרכזים.

דודו וחברתו מלכה החליטו להנשא ונרשמו ברבנות. הם קבעו להנשא ב-31.10.73 ביום הכיפורים דודו גוייס בשבת. ובהפרדו מאימו אמר אנו הולכים לכבוש את מצרים. הוא שלח 2 גלויות.

דודו לחם בסיני ונחשב כנעדר חצי שנה.

ב-21 באפריל 1974 הובא לקבר ישראל.

יהי זכרו ברוך.

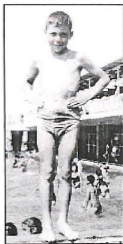
דוד ואביו

דוד בגן ילדים.
(תמונה שנקרעה ע"י אחיו דני, לאחר שדוד
קרע לו תמונה אחרת, דומה לזו)

דודו ואחיו בבריכת גורדון
ת"א

דודו ברגע של נגינה באקורדיון

תמונות מחזור
מבית ספר יסודי

טיול שנתי - בית ספר גאולה, ת"א

טלסקופ שנבנה ע"י דודו גדי והררי

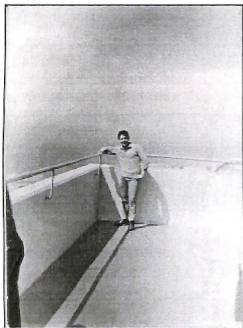
בחתונה של אברהם
וחנה הורנשטיין

בחתונה של
אברהם וחנה

בית ספר מונטיפיורי ת"א

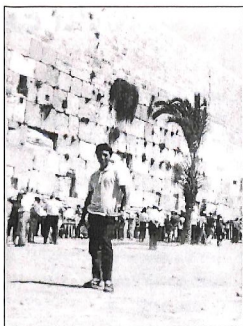
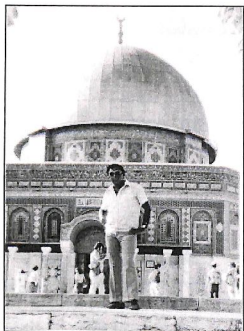
בית ספר מונטיפיורי ת"א

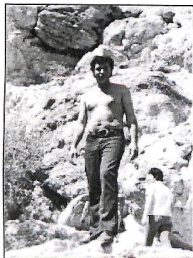

בגדנ"ע

טיול בירושלים

דוד וגדי בחופשת רגילה בעין גדי

שנינו מאותו הכפר

נעמי שמר

אנחנו שנינו מאותו הכפר :
אותה קומה, אותה בלורית שיער,
אותו חתוך דיבור - מה יש לומר -
הן אנחנו מאותו הכפר.

ובלילות שישי,
כשרוח חרישי
בצמרות שחורות עובר -
אז אני אותך זוכר.

אנחנו שנינו מאותו הכפר,
שדה ירק חצינו עד צוואר,
בערב שבנו יחד לכיכר -
כי אנחנו מאותו הכפר.

אני זוכר : בקרב שלא ניגמר,
פתאום ראיתי איך אתה נשבר,
וכשעלה השחר מן ההר -
אז אותך הבאתי אל הכפר.

ובלילות שישי,
כשרוח חרישי
בצמרות שחורות עובר -
אז אני אותך זוכר.

אתה רואה : אצלנו פה בכפר,
כמעט הכל נשאר אותנו דבר,
בתוך שדה ירק אני עובר -
ואתה מעבר לגדר...

תמיד בפרדסים ובשדרות
אהבנו את אותן הנערות,
אבל בסוף אמרנו אין דבר,
זה הכל נשאר בתוך הכפר.

ובלילות שישי,
כשרוח חרישי
בצמרות שחורות עובר -
אז אני אותך זוכר.

הלכנו אל אותם המקומות,
לחמנו את אותם המלחמות,
זחלנו על קוצים ועל דרדר -
אבל שבנו יחד אל הכפר.

כי אנחנו שנינו מאותו הכפר,
אנחנו שנינו מאותו הכפר,
אנחנו
שנינו
מאותו הכפר.

גדי מספר על דודו

שנה חלפה יותר ואין בכוחי, הנפשי והשכלי לקלוט כי אתה לא איתנו עוד, איך יתכן כי שוב לא נזכה לראות את אור עיניך, את החיוך המלא ואת צחוקך הרם, הגורם לסובבים אותך להצטרף עד דמעות.

כיצד יתכן ולא אוסיף עוד לשוחח איתך. להתייעץ ללחוש סוד ולשמוע כן ממך הכיצד יתכן! הכיצד?

זכור לי היטב יום פגישתנו הראשונה בכיתה ט' ראשונה. הוכחת כי תשמש לנו לתלמידים כקנה מידה, להדמות אליך להשתוות לציוניך. הוכחת לכל כי הבנתך הראלית היא רצינית ביותר והצלחת "להבריק" בכל, כאשר במקצועות הריאליים היית מעל ומעבר לכל הסובבים אותך. לא הצלחת לרדת מהציון 9 - 8 אך כן הצלחת לרוב לעלות ל-10. לא רק בזה צדתה את עיני כולם ובמיוחד את שני חבריך, עובדיה ואנוכי עבדך הנאמן לעד, הצלחת ליצור אוירה חברתית סביבך, היית לכולם חבר טוב ונאמן. בנוכחותך בכיתה בנושאי הלימודים או ויכוחים אקטואליים בין חברים היית תמיד מוקד לכל וידעויותך פעמים אין ספור הפתיעו אותי לגמרי, עד שיום אחד סיפרת לי את סודך: "אני בדרך כלל קורא את כל העיתון היומי, דבר המחזיק אותי בעניינים". אמרת לי בלחש, וברור מאליו שרבים ביקשו את חברתך.

תחילה היה זה עובדיה אשר הצליח ליצור עמך קשר ותוך זמן קצר הצטרפתי אף אני, היינו לשלישיה בכל. למדנו יחד "דגרנו" יחד בספרית "אל-על" על נושאים כמו תנ"ך, היסטוריה וספרות וברור כי את המתמטיקה והפיסיקה לא זנחנו.

בערבים ישבנו כל פעם אצל מישהו אחר עד השעות המאוחרות של הלילה והיינו פותרים תרגילים. אך מעל הכל זוכר אני היטב דבר שהיה מאוד אהוב עלינו עם סיום הלימודים ביחד אם זה בספריה או בבית אחד מאיתנו, היינו עומדים בחוץ נושמים את האויר הקר או החם, תלוי בעונה של ת"א ההולכת ושוקעת בתרדמת הלילה, וכך היינו משוחחים, מתווכחים מספרים את חוויות היום ורוקמים חלומות כגון, כאשר נסיים את הלימודים... או את הצבא... תיכננו תוכנית ועוד דברים גדולים כילדים אשר בילדותם מתכננים, כאשר אהיה גדול...

וכך, תוך תקופה קצרה הצלחנו ליצור בינינו מין הרמוניה חברותית בלתי רגילה, היינו חברים בלב ובנפש אף הרבנו לבלות יחד, לצאת עם חברות וחברים, דבר שקשר אותנו יותר ויותר.

סיום הלימודים מצא אותנו בדילמה, מה נעשה בצבא? אמנם לכל אחד מאיתנו היתה שאיפה שונה, אתה דוד בקשת להתנדב לקומנדו הימי, עובדיה ביקש לעסוק במקצוע האלקטרוניקה ואני בקשת להיות בחיל האויר. אותך דוד נידבו לשריון,

את עובדיה לחיל הים, ואותי לגולני. התגייסנו יחד, ביום 14.8.68 וזכור לי היטב אחרי מספר ימי "שוק" בבקו"ם הפרידו בינינו וכל אחד נשלח לכיוונו הוא. הצבא גרם לפרידה בינינו. אמנם אתה דוד ואני ראינו אחד את השני הרבה יותר מאשר את עובדיה אשר עבר לחיפה לשרת שם, אתה אומנם שירתת בדרום הרחוק אך בחופשות תמיד היינו יחד, בצבא תוך תקופה קצרה היית לסמל מדריך בבית הספר לשריון ואף כאן גילית הצטיינות בתפקיד. תקופה זו יצרה בינינו קשר אמיץ יותר ומבוגר יותר, עיניי צבא והמין היפה תפס את רוב מחשבותינו ושיותינו ואמנם ביקשנו יותר ויותר את החברה של המין הנגדי, סודות "הצלחה" או "אי הצלחה" היו בינינו. כי היית לי כאוון קשבת וידעת ליעץ, כמשענת לשעת צרה, ידעת לעודד ולהעמיד אותי שוב על הרגליים ולהתמודד שנית עם בעיות החיים, אתה בעצמך הוכחת תמיד כי הקושי נוצר כדי להתגבר עליו ואכן תמיד ידעת להתגבר על מכשולי החיים.

יצרת גישה חדשה לחיים ואני קיבלתי אותה בזרועות פתוחות, אם כי לא פעם בסתר הלב שנחשף לפני הבנתי כי שאלת החיים מנקרת בתוך ליבך, זוכר אני היטב כי לא פעם ניסינו לחקור יחד שאלה זו. התשובות ששינו העלנו לעולם לא סיפקו אותנו ואני חושש כי עדיין שאלה זו מנקרת, ולא רק בנו.

תיכננו ארוכות לצאת לחו"ל לספוג קצת חוויות מהעולם הגדול. זוכר אני את הלילות בהם חלמנו הרי היה זה לא מזמן כי באנגליה ודאי נהיה, וברומא עיר עתיקה זו. ובוניציה אין כל ספק כי נשוט בה עד בלי די, נחיה בכל המקומות בהם עובדיה ביקר והוא ישמש לנו כמדריך.

אך אותו יום ארור שלא אשכח עד יום מותי קטע את הכל, אינני זוכר במדויק מתי נפרדנו, אני מרגיש כי תמיד ביחד היינו אך בכל זאת אותו יום אשר החלטנו כל אחד בביתו כי נצום, כפי שהיינו עושים זאת שנים, הפריד בינינו והמלחמה הארוכה חיסלה בחטף את הכל, קשה לי לכתוב ולהוסיף את ההרגשה הפועמת בי. כל המילים בעולם אין בהם כדי לתאר בצורה אמיתית את הכאב הצער והיגון אשר אופף אותי ואת כולם.

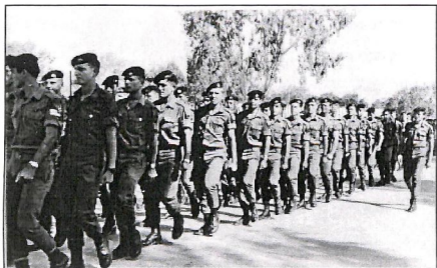
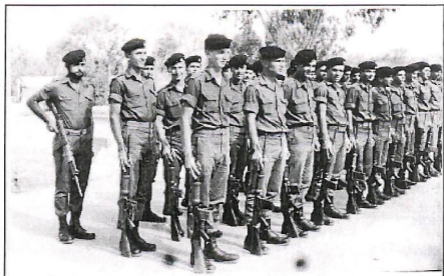
חברך ידידך
גדי קרו

בלשכת גיוס עם חברו גדי

דודו בטירונות

קורס מפקדי טנקים

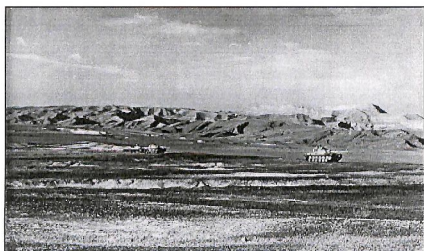
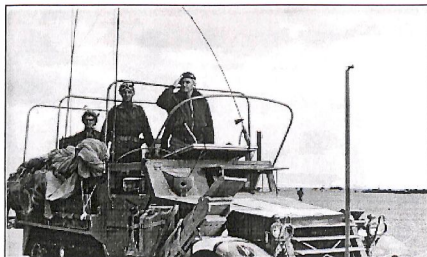
6.5.92

יום זכרון לחללי צה"ל - קרית שאול

דודו

עומד אל מול הקבר,
לבד אל מול השכול,
פעמי הלב הולמים ברטט,
ומתמזגים עם הצפירה.
חבר נמוג לו
שם בקבר,
ורק מצבת נצח
תציין את דודו בן ה-24,
שנפל מות גיבורים,
במלחמת יום הכיפורים.
אהבתיך רעי, חברי הטוב.
מזה 19 שנות אבלי,
לא מצאתיך עוד.
רעות בנינו התקדשה בדם,
ותשא אותנו עד עולמי עד.

גדי קרו

תרגיל שריון בסיני

תרגיל שריון בסיני

תרגיל שריון בסיני

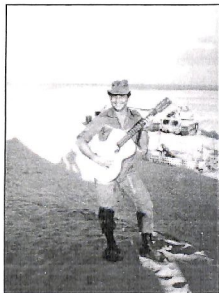
דוד ויצחק

יש לי שני חברים,
שניים במרומים.
שתי שמות מהתנ"ך,
יצחק ודוד.
גיבורים שלי לעד,
שניים שנחרטו ונחקקו
על לוח לבי.
שניים שנרצחו.
אחד בידי אויב מצרי,
אחד בידי אויב יהודי.
שניהם נרצחו על משמרת הארץ,
על שלום המדינה,
ועל שלום למדינה.
איך נתתם לרוצחים לפעול,
איך לא הגנתם על יקירי,
איך יתכן שנוכל לחיות כך
ללא דוד ויצחק.

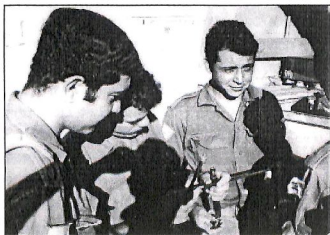
היו לי שני חברים.

גדי קרו

(שיר שנכתב על דוד הורנשטיין וראש הממשלה לשעבר יצחק רבין ז"ל שנרצח בידי
מתנקש יהודי ב-4 בנובמבר 1995)

שירות סדיר בתעלה
במלחמת ההתשה 1969

מפקד פלוגה כ' מספר על דוד

ההכרות היחידה שלי עם דוד היתה השרות המילואים, הכרות זו החלה בסוף שנת 1971. בשנה זו הוקם גדוד 410 שרוב חייליו היו אנשי מילואים טריים שזה מקרוב השתחררו. דוד הוצב בפלוגה כ'. לפלוגה הגיעו חיילים שרובם שרתו כמפקדי טנקים בשרות סדיר, הבעיה היתה לבחור מבין החיילים 6 מפקדי טנקים. ההתלבטות היתה רבה והבחירה היתה קשה משום שלא הכרנו את האנשים. נקבע כי אחרי אמון ההקמה תפול ההחלטה לגבי מי יהיו מפקדי הטנקים בפלוגה, בסוף האמון נבחר דוד כמפקד טנק בפלוגה. הבחירה התמיהה כמה אנשים כי דוד היה בחור שקט וצנוע מאוד, אולם היה דבר אחד שאי אפשר היה לטעות בו והוא רצינותו. דוד היה רציני ואחראי ואלו הם לדעתי שני תוי אופי חשובים לכל מפקד. הוא התייחס לכל משימה ולו הקטנה ביותר, במלוא הרצינות והתעקש לבצעה עד הסוף. הדבר אינו פופולרי כאשר מדובר באנשי מילואים ולמרות הקפדנות שאינה פופולרית על אנשי המילואים תבביהו חייליו, הם נהגו לקרוא לו בשם חיבה "אירוניסייד". המבחן האמיתי של דוד כמפקד היה בסוף שנת 72 כשהגדוד יצא לפעילות מבצעית בבקעה. דוד מונה כמפקד מוצב בגזרה הצפונית. המוצבים בזמנו לא היה מאוישים לפי התקן ואילו המשימות הסטנדרטיות המוטלות על המוצב נשארו בעינין. על החיילים הופעל לחץ קשה בכל האמור לשמירות וסיוורים, המפקדים במוצבים עמדו בלחצים קשים, למפקדת הגזרה לא היתה כל אפשרות לבדוק אם עומדים המוצבים במשימות, מוצב אחד ידענו שהדברים התנהלו כהלכתם, מוצב ד'. אחרי התעסוקה יצא לי לדבר עם דוד ושאלתי אותו "דוגרי" אם באמת שמרו במוצב שלו לפי הפקודות הוא הודיע לי חד משמעית כי לא היתה שום חריגה, במידה וחייל לא רצה לשמור הוא היה עולה במקומו. בדרך זו הוא הצליח לשמור את המוצבים. בלי תלונות בלי איומים אלא רק על ידי דוגמא אישית, דוד לא היה מספר לי זאת לעולם אלא לא שאלתי אותו. זו היתה דרכו המיוחדת לטפל בבעיות משמעתיות. בצורה חברית אבל תקיפה, אין פלא שאהבו אותו בפלוגה שכן מעולם לא חסך מעצמו בגלל היותו מפקד וזטר.

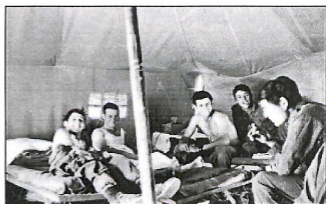
דבר נוסף שמשך תשומת לב היה התייחסותו הרצינית לשרות המילואים, מעולם לא ביקש חופש או שחרור משרות מילואים בגלל לימודים או סיבה אחרת. ב-6 לאוקטובר 1973 גוייסה החטיבה ועמה הפלוגה בשעות הערב והוחל בהצטיידות. דוד היה מפקד טנק במחלקה 1. החטיבה ועמה הפלוגה הוטלו לסדרה של קרבות אכזריים החל מה-8 באוקטובר, מספר האבידות בימי הלחימה הראשונים היה גבוה. ביום שבת 14.10.73 הועבר הגדוד לאחור להתארגנות. יצא לי להחליף מספר מילים עם דוד, סה"כ מצב הרוח לא היה מן המשופרים. והיו אף

מספר מקרים שחיילים נכנסו לדיכאון. קשה לי לדעת מה הרגיש דוד, אבל כדרכו היה שקט ושלווה. עובדה זו הרשימה לא רק אותי אלא גם את הסובבים אותו ואת הכפופים לו. זכור לי שבעיה אחת הטרידה אותו מאוד וזה הגרירה של גשר הגלגלים, הוא התעניין ושאל מה יקרה אם תוך כדי גרירה יפגע הטנק שלו. בסוגיה זו הוא חקר ודרש עד שדעתו נחת, יצא לי להפגש עם דוד אחר הרקבות המרים של ה-19 וה-20 לחודש אוקטובר. יצא לי לשוחח בליל ה-20 לחודש, הרגשתי כי משהוא השתנה אצלו. כששאלתי אותו מה שלומו הוא כדרכו לא התאונן רק שתק, הוא היה מוכנס בתוך עצמו ומעט לדבר פחות מתמיד.

השקט הנפשי היעילות והנכונות לעזור לזולתו הפכו את דוד לחייל מצויין וללוחם מעולה. אני אומר זאת לא משום שדוד איננו יותר אתנו. זו הערכה כנה ואמיתית של חבר לנשק ותחושה זאת היא נחלתם הבלעדית של חברים לנשק. ביום א' ה-21.10.73 נפל דוד באחת הקרבות האכזריים במלחמה כולה. הקרב על מסורי. בקרב זה נפלו רבים מחברינו. דוד נפל תוך כדי הסתערות על אחד המתחמים מהגדולים והמבוצרים של המצרים הוא נפל בקרב של מעטים מול רבים.

זכרו של דוד יהיה שמור אתנו לנצח.

דברים אלו נכתבו ע"י מי שהיה מפקד פלוגה כ' - **שמולביץ יצחק**.

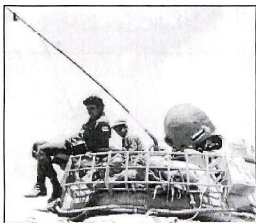
שירות סדיר בתעלה
במלחמת ההתשה

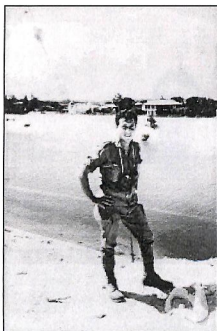
מעט מהואי מלחמת ההתשה

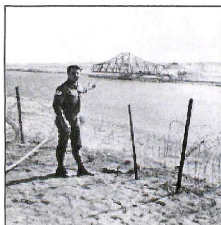
עם חברים בשירות סדיר בתעלה
במלחמת ההתשה

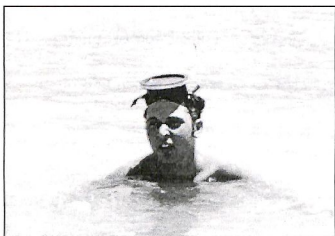

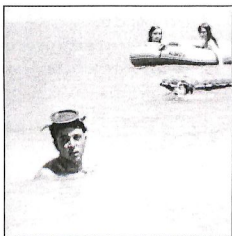
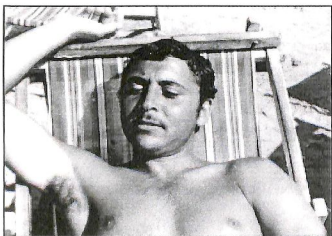

משירות בתעלה
במלחמת ההתשה 1969

דודו בחופשת שחרור באילת

דני מספר על דודו

את דודו לעולם אני לא אשכח .
בילדותי תמיד הייתי מנסה לחקות את מעשיו וחשבתי ביצירה של דרכו.
תמיד ראיתי אותו יושב ודוגר על הלימודים.
כל בקשה שהיו מבקשים ממנו הוא לעולם לא היה מסרב, תמיד הסביר בדרכי נועם
ובסבלנות.
תחביביו היו - לגדל דגים, ספורט ולדוג דגים.
פעם אחת כשרבתי אתו קרעתי את התמונה שבה דודו מדליק נר של חנוכה כפי
הנראה זו היתה מסיבה של קינאה ולא מסיבה של שינאה.
ככל שהתבגרנו תמיד ניסיתי לחקות את מעשיו אך נכשלתי, אך חלק מהם תמיד
הצלחתי לעשות כפי שהוא לימד אותי.
דודו הצטיין במתמטיקה וזו היתה גם ההתמחות שלי. הוא אהב תמיד לשבת איתי
בהכנת שיעורי הבית ולשחק איתי.
בתקופת התיכון אני זוכר כיצד הוא וחבריו בנו את הטלסקופ שזה דוגמא לכוח
הרצון והעשייה שלו.
בתקופת הצבא כשדודו היה בחיל השריון הלכתי בדרכו והתגייסתי גם לחיל
השריון, וכשדודו היה חוזר הביתה הוא היה קופץ לבקר אותי ביחידה.
כאשר פרצה מלחמת יום הכיפורים הספקתי לראות אותו שבוע לפני פרוץ
המלחמה. כאשר התקשרתי בשעת הקרבות שהתנהלו בגולן וגיליתי שדודו נעדר לא
עיכלתי שכך אפרד מאח שאותו אהבתי.
התפללתי במשך חצי שנה שדודו עדין חי אך התבשרנו על מותו.
אני לא יודע למה, אך דודו במקום להוריש את קופות התגמולים למשפחה, הוא
הוריש אותם לי.
לפעמים אני חולם עליו וחושב שהדמיון בין שנינו הוא כמעט זהה.
ושוב, את דודו לעולם לא אשכח.

לדודו - בן דודי

באותה מלחמה קשה שבה היינו אתה ואני ושנפגשנו לראשונה בהישמע האזעקה של יום שבת.

איך יכולתי לחשוב שלא אראה אותך עוד ואיך יכולתי לדעת כי זו הפעם האחרונה שאוכל לראותך - אולי ואולי רק בשדה הקרב כאשר היינו בציר טרטור או אולי בציר עכביש.

אך ידוע שבלהט הקרב, נהפך גוש הפלדה שלך למלחמתו של טנק בודד שנלחם על חייו ועד מתי - עד ליום האחרון של המלחמה הנוראה עד אשר רסיס פלדה של נ"ט מצרי פגע בליבך כשנקלעת למארב מצרי.

היית בחזקת נעדר תקופה לא קטנה עד אשר נשמעה לי בשורת איוב, ואני עוד נמצא בשטח אויב מול הארמיה הראשונה.

דמעה ניגרת על לחיי הצרובה מהולה בכאב ויזע - כי דמעה זו הזכירה לי את הפגישה האחרונה שלנו.

יתכן ואשכח את כל מאורעות המלחמה שעברנו יחד אני ואתה ביום ובלילה ואת רעש יציאות הפגזים והכדורים הנוטרים והמרחק של המלחמה ממני הולך וגדל אך לא אשכח את החיוך הרחב, המקסים והרגוע שקיבלתי ממך כאשר אתה אמרתי לך דוד - "שמור על עצמך" רק חיוך רחב קיבלתי ממך ואף לא הגא כאילו רצית לומר לי - "לי זה לא יקרה".

כשאני עולה לקברך מחזק אותי רק דבר אחד בלבד :

החיוך המתוק שלך

ואתה רק בן 24

מי יתן ולא נדע עוד מלחמות

שליך   לנצח
עם   דמעות

אלי הורנשטיין

דוד באירוע משפחתי

דוד בחתונה של חברים

דודו בחתונה של גדי ורחל

בחתונה של גדי ורחל

בחתונת אחות של הררי

בחתונה של עובדיה ונאוה

בחתונה של חברים

חברנות הראשית והמועצה הדתית
 לתל-אביב-יפו והמחוז

מחלקת הנשואין

תל-אביב-יפו, רחוב אוזרי 1   שנת סדרת דוד המלך 33

בית יום   כס' להודש   תשל"ג
 27/12/53   100   100

לכל מאג דבעי

מתאשר בזה כי פר   האכנסת/ן   3/3

הגב'   מרת   מרת

נרשמו במשרדנו לנשואין

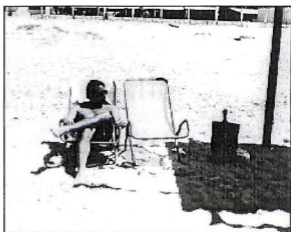
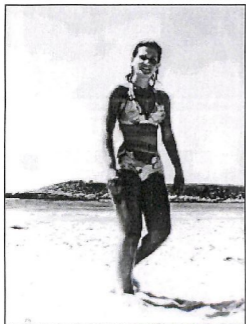
ת"ש   בחודש   תשל"ג

197
4616/43

תיק מס.   43

לנדאו   סגור את של המחלקה

130 - 50 - 72 - 17010

דודו ומלכה

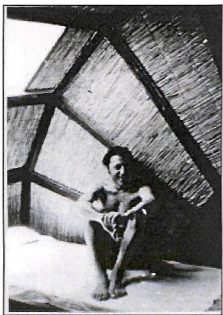

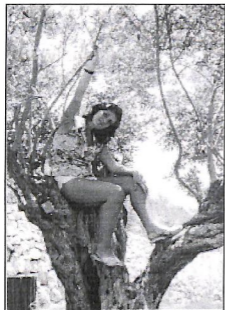
דודו ומלכה

דודו ומלכה

דוד ומשפחת ממון

דוד וחברים

יום הלחימה האחרון - יום א', כ"ח תשרי, 21 אוק'

בשעה 1030 הוזמן ה-מח"ט לקבוצת פקודות אצל מפקד האוגדה ב"חבית" 36, בצדה המערבי של התעלה. במקום קיבל ה-מח"ט פקודה לתקוף את "מיסורי". שעת ה-"ש" נקבעה ל-1300, אך נדחתה ל-211400. ה-מח"ט הביע דעתו כי התקפה כזו תעלה בהרבה קורבנות אך ההנחה היתה כי המצרים יתמוטטו ויברחו. כן הובטח סיוע אווירי רב והקצאת כ-700 פצצות כסיוע ארטילרי. ניתנה פקודה לאסוף את כל הכוחות לצורך התקפה זו. והתקבלו גם 5 טנקים מגה שהיו באזור "לקקן". שה"כ נמצאו בחטיבה לקראת ההתקפה 41 טנקים. תוך כדי תנועה ליחידות החטיבה הורה ה-מח"ט לשני ה-מג"דים לבוא לצומת "שיק"-"לקסיקון" לקבוצת פקודות.

בשעה 1230 התקיימה קבוצת הפקודות החטיבתית ונמסרה תוכנית התקיפה: על גדוד 409 הוטל לתקוף לצפון מזרח לעבר מרכז מתחם "מיסורי". ה-מג"ד ניסה להתנגד להתקפה בטענה כי כמות הטנקים שעומדת לרשותו - 13 טנקים - אינה מספיקה ועל גדוד 410 לתקוף מ"אוושה" 33 לצפון מזרח. בגלל התקפות 2 רביעיות של מטוסי אויב (התקפות לא יעילות), נדחתה התקיפה פעמיים, בתקווה כי הסיוע האוירי שהובטח אכן יגיע. בינתיים הופגז המתחם ע"י מחצית כמות הפגזים שהוקדשו למשימה זו ואף מטוס לא הגיע.

ב-1510 (5 דקות לפני שעת ה-"ש" הסופי), נמסר כי בעוד 5 דקות ירקטו מטוסינו את האזור. אך בקשת ה-מח"ט לדחות את ה-"ש" שוב - עד גמר תקיפת המטוסים-נדחתה והוא קיבל פקודה להסתער ב-1515. 2 הגדודים נעו ממדרום מערב לצפון מזרח. זוג מטוסים ראשון שהגיע הוריד את חימושו ממש לפני הטנקים. ההתקדמות בסיוע הארטילריה בוצעה יפה כשמפקד האוגדה משקיף מצדה השני של התעלה על תנועת הטנקים. פל' ה-חרמ"ש הסתערו בעקבות הטנקים.

לאחר תנועה לאורך ק"מ אחד נתקל גדוד 409 (שנע באגף המזרחי) בכ-20 טנקים מצריים ובשדה מוקשים. הטנקים תפשו עמדות והחלו לטווח את הכלים המצריים. לאחר שעה וחצי הושמדו כל הטנקים. גדי 410 לא ידע נחת בהתקפה זו. באזור הגבעות 217 ו-220 חטף מטח טילים מאזור "מיסורי" - "אוושה" ותוך מחצית השעה נפגעו כמעט כל הטנקים שיצאו לשטח (כ-22).

טנק בודד אחד, אשר נותר כשיר, ניהל קרב עיקש והשמיד כ-5 טנקים של האויב. חלק מהטנקים נותרו שרופים בשטח, חלקם היו פגועים והצליחו לחזור ולפנות

פצועים. ה-מג"ד עם 4 טנקים כשירים תפש עמדות באזור סגול 226, כשהוא חודר דרך שטח מלא חי"ר. פלוגת ה-חרמ"ש הופעלה בגזרה זו ושני זחל"מים עלו על מוקשים. אש נורתה מצדה המערבי של התעלה. לעבר הטנקים ששרדו. משנותר ה-מג"ד עם 3 כלים, חזר ותפס את צומת "אוושה" - "לקסיקון".

ה-מח"ט הורה ל-גד' 409 להתקדם צפונה, ע"מ להקל על 410. מג"ד 409 טען כי אינו יכול לנוע ישר צפונה מאחר שחשטח פתוח ומלא טנקים. מאידך הציע שינוע לאחור ולאחר מכן יעלה בציר גד' 410 וכך יסייע להם. ההצעה לא אושרה והגדוד נשאר במקומו למשך הלילה.

עם חשכה שרר שקט בגזרה. ה-מח"ט חזר לעבר ציר "שיק" כדי לנסות לארגן טנקים נוספים.

מתוך הטנקים הפגועים אותרו עוד 3 כשירים ללחימה למרות היפגעותם. שלושת הטנקים הצטרפו ל-גד' 410 (כ-7 טנקים) שהתרחק כ-300 מטר מהצומת ונכנס לחניון לילה.

החטיבה נותרה בתום קרבות היום עם 19 טנקים (לא כולל את אלה שלחמו עם חטי' 14) כאשר אבידותיה באנשים היו גדולות: 24 הרוגים וכן נעדרים (שחזרו מאוחר יותר מהשב). כן היו פצועים רבים. בין ההרוגים: 8 קצינים-סמג"ד, 3 מ"פים, 2 סמ"פ ו-2 מ"מים.

לקוח מתוך החוברת
מלחמת יוה"כ - חטי' 600

תיאור האירוע במיסורי ב-21.10.73

בסביבות השעה 15:00 יצאה להתקפה פלוגה כ' מגדוד 410. הפלוגה שמנתה שישה טנקים, יצאה להתקפה חזיתית בין שתי פלוגות אחרות.

צוותי הטנקים היו כדלקמן:

1. טנק צ' 700 : סמל אהרוני משה – מט"ק.
 סמל מיצה אלברט.
 רבי"ט אבני אבידור.
 רבי"ט זאדה משה.
2. טנק 2 : סמל קלוש שמואל – מט"ק.
 סמל כהן משה.
 סמל רייזנר יהודה.
 סמל ששון אברהם.
3. בטנק צ' 738 : סרן שמילוביץ יצחק.
 סמל זבדי אברהם.
 סמל פלשנר פליכס.
 רבי"ט זרמסקי שלמה.
4. טנק צ' 730 : סגן פייביש מנדי – מט"ק.
 סמל וייס אברהם.
 סמל מסלו זאב.
 רבי"ט היללי יגאל.
5. טנק חמישי : רבי"ט נצר מנחם.
 סגן אלפרט מאיר.
 סמל הורנשטיין דוד.
 טורי טובול מאיר.
6. טנק צ' 561 הסמג"ד : סרן מצפון רפאל.
 קנת הנדלר.
 רשלבך דוד.
 טחן מאיר.

כל ה-4
 סופחו לגדוד
 מיחידות
 אחרות.

לאחר התקפה בכיוון צפון-מזרח, כמה מאות מטרים, נפגעו כל הטנקים כמעט בעת ובעונה אחת. מתוך ארבעת הטנקים הראשונים נחלצו כולם פרט לרבי"ט זרמסקי שלמה – נהג טנק המ"פ שנפגע וכנראה נהרג בתוך הטנק.

לגבי הטנק החמישי התברר מעדויות שטובול מאיר נחלץ מהטנק שלדבריו קיבל פגיעה של טיל ועלה בלהבות.

טובול נשבה ע"י המצרים במקום המרוחק כק"מ וחצי מערבה לקרב הנ"ל ולכן יתכן כי הטנק שלו היה נפרד משאר הטנקים.

טובול מאיר מת לאחר מכן בשבי המצרי.

לגבי שלשת אנשי הטנק החמישי: רב"ט נצר מנחם, סגן אלפרט מאיר וסמל הורנשטיין דוד – אין עדויות פרט לאמור לעיל.

תמונת מצב 21.10.73

מק פסול שטח לקראתים

פ"ל 4

מקום מס' 2
נפגעי ראשון

כ-30 מטר

מקום מס' 5
נפגעי שני

כ-30 מטר

מקום צ' 700

כ-30 מטר

מקום צ' 738

כ-30 מטר

קניש

הולשטיין

חחורני

שקלית

?

?

כ-30 מטר

כ-30 מטר

פ"ל מ"1

אדם המסתייג נגדו מרכזיות

הקנישה כ-1.5 ק"צ

פלגות כ"1 החילת המוקפת 15:00 - 15:05

לפסול
מזרח

מזרח

סיכום האירוע על המיסורי ב-21.10.73

הנעדרים שעדיין לא הוכרזו חללים ליום 24.12.73 :

סרן רפי מצפון

סמל היינר יהודה

סגן אלפרט מאיר

סמל הורנשטיין דוד

רבי"ט מנחם נצר

סמל רשלבך דוד

לגבי הצוות הורנשטיין, אלפרט ונצר יש רק עדות שמיעה מאחד מאנשי הצוות ששמע שהצוות מת.
לפי סיפור האירוע המצורף ולפי עדותו של מצה מתסתבר כי הטנק נפגע וכל 3 אנשי הצוות נהרגו.

סיכום האירועים

1. פרטי הנעדרים:

אלפרט מאיר	סגן	2028402
נצר מנחם	רב"ט	2061958
הורנשטיין דוד	סמל	2056459

תפקיד - מט"ק.

2. זמן ההעדרות ומקומה - 21.10.73 "מיסוריי"

3. עובדות:

פלוגה "כלוד" - פלוגה כ' מגדוד 410, (שבה דוד הורנשטיין שירת), מנתה 4 טנקים שהיו שייכים אורגנית לפלוגה, ועוד שניים נוספים שהתווספו אל הפלוגה כחמש דקות לפני ההתקפה. כשההתקפה התחילה הפלוגה מנתה 6 טנקים. לאחר שנדחתה מספר פעמים, פתחו בהתקפה ב-05:15. (הם יצאו לקרב לאחר שמסלו זאב החליף את הטען קשר ששבר אצבע).

בטנק שבו היו הנעדרים הנ"ל היו החיילים הבאים:

אלפרט מאיר	סגן
נצר מנחם	רב"ט
הורנשטיין דוד	סמ"ל
טובול מאיר	טורי

בתחילה הכל התנהל כשורה. הפקודה היתה לנסוע היי פול ו"להרביץ" אש מכל הכלים. (בשום פנים ואופן לא להיעצר). הסמ"פ צעק בקשר כל העת שהטנקים יותר מדי צפופים ועליהם להתפרש - דבר שאמנם התנקס בהם מאוחר יותר. (הטנקים היו כ-30 מ' האחד מהשני). לאחר כרבע שעה של התקפה עם קריאות עידוד רבות בקשר, ולאחר שהטנקים הסתערו כ- 1.5-1 ק"מ הם עלו על מארב שמלים רציני על ראש הרכס.

הפלוגה כולה - ששה טנקים, נעצרו במקום פחות או יותר בקו ישר מפגיעת טילים ונפגעו כמעט בעת ובעונה אחת.

אנשים שלא נראו יוצאים מהטנקים לאחר הפגיעה מהשמלים (הטנקים כולם התלקחו והתפוצצו):

1. סגן מאיר אלפרט - מ"מ 2.

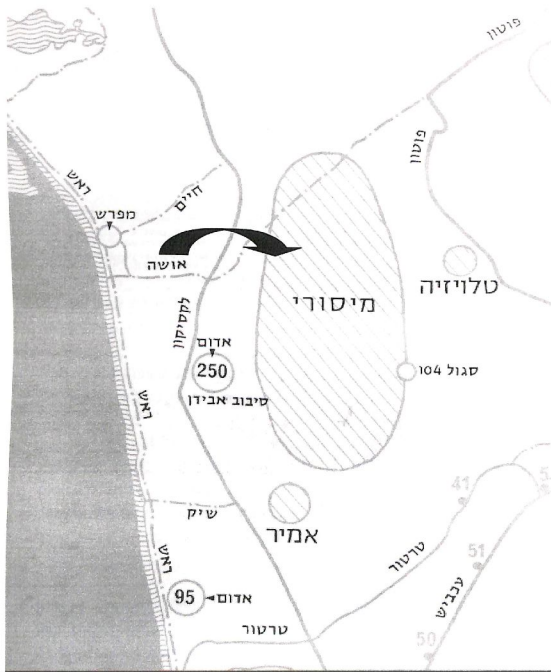
2. נהג זרמסקי (טנק מ"פ של שמילו).

3. הורנשטיין דוד.

4. נצר מנחם.

חיילים קפצו מהטנקים ורובם נשבו על ידי המצרים פרט לשניים שהצליחו להתחמק ולחזור בכוחות עצמם. השאר - חללים או נעדרים.

5. הטנק של אלפרט, הורנשטיין ונצר היה בתחילת ההתקפה בין הטנק של קלוש ואהרוני. הטנק של קלוש נפגע ראשון וכנראה אחריו נפגע הטנק של הורנשטיין דוד. (עד ה-21.10.73 לא נפגעו טנקים בפלוגה כ').
- הטנק של סגן מאיר אלפרט נפגע מטיל. על אחד מאנשי הצוות, מאיר טובול יודעים כי נשבה יחד עם האחרים ומת בכלא במצרים. גופתו הוחזרה לאחר מכן לארץ. את האחרים לא ראו יוצאים מהטנק.
6. סביר מאוד להניח כי כל 3 הנעדרים הנ"ל נהרגו מפגיעת הטילים בטנק שלהם. הניצול היחיד מהטנק, טובול, סיפר לחייל מהחטיבה כי הטנק נפגע בטילים ועלה בלהבות. כשנשאל על אלפרט ענה ש"הלך" (מת). יש להניח שכך היה עונה אילו נשאל לגבי האחרים.
7. גם עדים אחרים ראו שהטנק נפגע. האנשים לא נראו יוצאים מהטנק, ואילו יצאו היו נלקחים בשבי כמו כל האחרים.

עדייות מהמלחמה

עדות של חייל מהחטיבה:

הטנק של אלפרט, הורנשטיין ונצר היה בתחילת ההתקפה בין הטנק של קלוש ואהרוני. לפי הערכה שלי, למרות שלא ראיתי זאת בקשר עין נפגע הטנק שלו לפני שהטנק שלי, של פייביש ושל אהרוני נפגעו. הטנק של קלוש נפגע ראשון. בהתקפה על מיסורי היתה הפלוגה שלנו במרכז (פלוגה כ'). משמאל היו פלוגה ל' ושארית פלוגה מ'.

עדות של חייל מיחידה 410:

בעת המלחמה הייתי מט"ק וטען קשר לסירוגין. הנעדרים אלפרט מאיר, הורנשטיין דוד ונצר מנחם לחמו בטנק אחד כאשר אלפרט מאיר שמש כמ"מ 2, הורנשטיין דוד היה טען - קשר ונצר מנחם תותחן. הנהג לא זכור לי (תמונה יתכן ותזכיר לי אותו). ב-21.10.73 בשעה 15:15 תקפנו (פלוגה כ') באיזור מיסורי לכיוון נקודת טריאנגלציה 215 (לכיוון צפון מזרח). עלינו על מארב טילים וכל ששת הטנקים השייכים לפלוגה כ' נפגעו תוך זמן קצר מאוד. לכל אנשי הצוות שהיו מסוגלים לכך קפצו מהטנקים ורצו לאחור לכיוון טנק פטון שבא לעברנו. אלפרט מאיר, הורנשטיין דוד ונצר מנחם לא היו בין הרצים לאחור. יותר לא חזרו כוחות הגדוד לאיזור זה. ביחס לנהג של טנק זה, אוכל לתארם כמקריח מעט, פרטים נוספים איני זוכר. ממוצע קומה.

חייל מהצוות מספר שהוא פגש את מאיר טובול בכלא במצרים ועל כך הוא מספר:

"מאחור יותר בשבי פגשתי בבית החולים את טובול מאיר... הוא סיפר לי שהטנק שלו קיבל טיל (אחד או שניים) ועלה בלהבות. שאלתי אותו מה עם אלפרט מאיר והוא ענה שהוא הלך." (כאמור - מאיר טובול מת לאחר מכן בכלא)

חייל נוסף מספר:

"הנעדרים אלפרט מאיר הורנשטיין דוד ונצר מנחם נלחמו בטנק אחד... כל ששת הטנקים השייכים לפלוגה כ' נפגעו תוך זמן קצר מאוד. כל אנשי הצוות שהיו מסוגלים לכך קפצו מהטנקים ורצו לאחור לכיוון טנק פטון שבא לעברנו. אלפרט מאיר, הורנשטיין ונצר מנחם לא היו בן הרצים לאחור."

נעדר

הורים יקרים :

בנכם החייל סמ"ר הורנשטיין דוד נפל בעת מילוי תפקידו, ביום 21.10.73 כ"ד תשרי תשל"ד, באזור הקרבות מדרום מזרח לאסמעליה מצפון מזרח לאגם המר הגדול. בימים אלה אנו מתארגנים לתזוזה. בקרוב נחזיר את הציוד למחסנים, נפשוט את המדים ונחזור לבתנו.

בנכם, דוד היקר זכרונו לברכה, לא חוזר אתנו ולא משתחרר.

במלחמה קשה זאת נתן את היקר מכל את חייו להגנת כולנו.

עד עכשיו דחקנו בכם את הכאב אל פינות חבויות בלב והמשכנו בעסוקינו הצבאיים: בשמירת הקווים ובכוננות מתמדת, ואילו עתה כאשר השחרור נראה באופק פורץ הכאב מחדש. המחשבה כי דוד אינו אתנו, כי שוב לא נלחץ את ידו לפרידה, כי שוב לא נוכל לומר לו "להתראות במילואים תבאים", המחשבה הזו קשה, קשה מנשוא.

דעו הורים יקרים כי כאבכם כאבנו ותמיד ישאר זכרו של דוד ז"ל חקוק בלבנו.

מי יתן ויהיו מעשינו בעתיד ראויים לזכרו.

בשם היחידה

אמנון מרשון-סא"ל

מפקד היחידה

צבא הגנה לישראל

השלישות הראשית
לשכת השליש הראשי
סימננדו : קד-50-2268
כ"ז שבט תשל"ד
1974 פברואר 19

לכבוד
שפדה ושלמה הורנשטיין
רח' יונה הנברא 17
תל - אביב

הודים יקרים,

הנדון : העלאה בדרגה -
מ-2056459 הרושמיין דוד

בכנס דוד שנערך בעת מלוי תפקידו במלחמת יום הכיפורים, הועלה לדרגת רב-סמל.

מלו בא הודעה זו כנסוי לרחשי הכבוד והיקר של צה"ל כלפי
בכנס, שלחם במזרחה על קיום ישראל.

מ

מפקדו נ"ב, אלוף-משנה
הראשי השליש

ד"צ 3139

אייר תשל"ד

מאי 1974

לכבוד

הוריו של רס"ל הורנשטיין דוד ז"ל

הורים יקרים,

אם היה עוד אפס קצה של תקוה כי בנכם דוד ז"ל נמצא בחיים במקום כל שהוא הרי שגם היא פסה עם הודעת צה"ל על נפילתו במלחמת יום הכיפורים ביום - 21.10.73 כ"ה תשרי תשל"ד.

איתכם אנו ביגונכם הכבד. דוד ז"ל נפל במלחמה קשה ומרה בה הופתענו כולנו. אילו לא לחמו הבחורים כפי שלחמו דוד ז"ל וחבריו לא היתה לנו תקומה. אין לנו מילים לנחם אתכם ואת עצמנו.

מי יתן ונהיה בחיינו ראויים לזכרו.

אמנון מרטון

סגן אלוף

מפקד היחידה

**למלכה מימון
ולמשפחת הורנשטיין**

אנכם מאכלים רעבי במזל

דוד ז"ל

בכבודת יום הכיפורים — ביום 21.10.74

גיטה מימון
מלכה ורמבם מימון
שרה ונח ברנד
אביבה וישראל מימון
פנינה ודוד סבריאנו
דליה ורמי מימון
נעמי ומנשה שני

בגנו ואחינו היקר

דוד (דוד) הורנשטיין

ה"ד

שנפל בטורקיה יום ה'שני, ביום 21.10.74

יובא למנוחות ביום ראשון, 21.10.74, בחלקה
העבאית בקריית שאול.

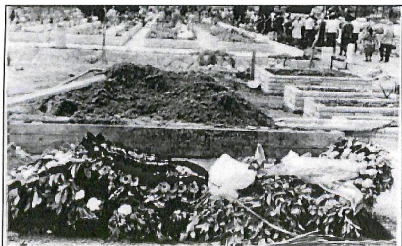
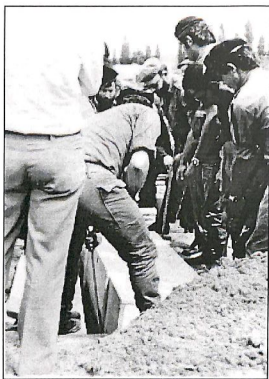
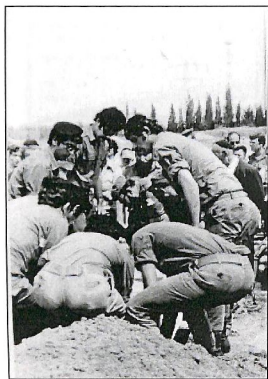
איטובושים יאאו כעשה 12 מבינו בימים ינה
הגביא 17 חתולאבים וסחל הסורר כעשה 20.10.

המתאבלים:

מטפחת דורנשטיין
ומלכה מימון

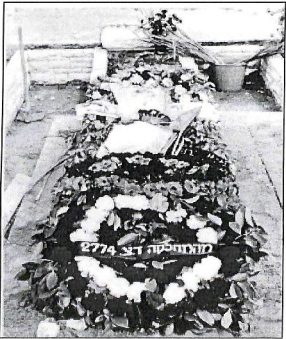
מסע ההלוויה

בטלאת אחד עשר חודשים לפיילתו של יקרנו
דוד הורנשטיין הי"ד
 תשרי א'אזרה לעיניו נסתמו ביום רביעי, כ"ד
 אלול תשכ"ד (11.9.74) בטעה 7 בערב בביתו,
 ברחוב יונה הנביא 17, ח'ליאביב.
 למחרת, כ"ה אלול תשכ"ד (12.9.74) בטעה 9
 בבוקר נעלה לקברו ונתחיה עם זכרו בבית השלמון
 בקמת טאול במלכת הצבאית.
 ה מ ש פ ח ה

יהודה גלר - המג"ד של דוד בלווייה

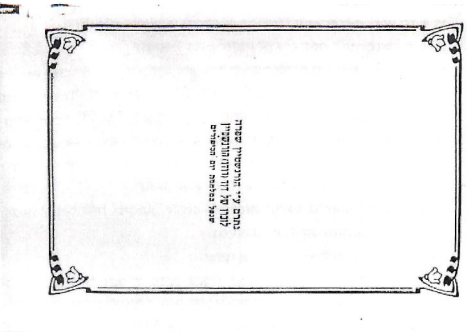
שפרה הורנשטיין ז"ל ליד המצבה
של בנה - דוד הורנשטיין ז"ל

תרם ע"י הירגשיות שפיר
 לתור על דור ודורו/מוספיקין
 מפני בלבבות תור המסורים

תרם ע"י הירגשיות שפיר לתור על דור ודורו/מוספיקין מפני בלבבות תור המסורים

תרם ע"י הירגשיות שפיר לתור על דור ודורו/מוספיקין מפני בלבבות תור המסורים

מַרְכּוּר
 תור המסורים
 תרם ע"י הירגשיות שפיר

תרם ע"י הירגשיות שפיר לתור על דור ודורו/מוספיקין מפני בלבבות תור המסורים

תרם ע"י הירגשיות שפיר לתור על דור ודורו/מוספיקין מפני בלבבות תור המסורים

מזל מספרת על דודו

26 שנים עברו מאז שיצאת למלחמה בערב יום הכיפורים ולא חזרת.

עצוב לי מאוד ואתה חסר לי אבל תמונתך תמיד איתי.

זוכרת אני את ערב יום הכיפורים: באותו ערב ביקשתי שחרור לכמה שעות להביא ביגוד היות וכבר הוכרזה הכוננות. הגעתי הביתה לקחת את התפצים ואתה דודו שכבתה בסלון (עם הפנים לקיר) בחדר שאותו מאוד אהבתה וצבעת אותו בצבע כתום. (החדר נשאר עם הצבע עד שמכרנו את הדירה בשנת 1984). אני מיהרתי לחזור לבסיס ולא הערתי אותך בכדי לספר לך שיש כוננות. דבר זה מאוד הכעיס אותי היות וזאת היתה הפעם האחרונה שראיתי אותך.

לאחר שהודיעו להורים שאתה הוכרזתה כנעדר, תפקידי היה להפיץ חומר בסיני והתחלתי לחפש אותך אך דבר לא הועלה.

רק בחודש אפריל הודיעו לנו שנמצא הגופה.

תקופה ארוכה עברה עד שכל מהלך הקרב נכתב והוצג בחוברת זו. תמונותיך ממהלך חייד הנפלאים שהיו עם הרבה שמחה ואושר מונצחים בה. חוברת זו נערכה ע"י ביתי מיכל סמון טוב שכיום היא חיילת וסקרן אותה לדעת על קורות חייד ומהלך הקרבות שמהם לא חזרת.

בעקבות סקרנותה של מיכל החלטנו לכתוב ולהכיין עבורך חוברת זו.

בחוברת אספנו כל אחיך: אברם, מזל, אתי ודני את התמונות והזכרונות ממך והם כאן עמנו לזכרון נצח.

הוריד, דודו, נפטרו גם הם וקבורים בקריית שאול, קרוב אליך.

הם לא זכו לראות חוברת זו שוודאי היו שמחים בהוצאתה.

שלמה הורנשטיין ז"ל

נפטר ב - כ"ב ניסן תשנ"א 6.4.91

שיפרה הורנשטיין ז"ל

נפטרה ב - י"ז אב תשנ"ה 13.8.95

יהיה זכרם לעד

מתגעגעת אליך

אחותך מזל.

ברצוני להודות לביתי מיכל סמון טוב על תרומתה הרבה בעריכת והפקת חוברת זו.

החטיבה במלחמת יום הכיפורים

6.10-22.10.73

רס"ל דוד הורנשטיין הי"ד
בן שלמה ושפרה

דוד הורנשטיין נולד ביידי בשבת תשי"ו (1.2.1950), בתל-אביב, כאן למד בבית-הספר היסודי "נאולה" ובבית הספר החינוך הריאלי "מונטסיורי", התעסק בלימודים, והצטיין במתמטיקת הריאליים. את זמני הפנאי הקדיש לתחביביו הרבים: גידל דגי נוי באקווריום, שיחק בכדורגל במסגרת קבוצת בית"ר תל-אביב, וניצל את כישוריו הטכניים לכתיבת טלסקט, לצפייה בטכנים, ומכשירי רדיו.

לצה"ל התגייס בחודש אוגוסט 1968. עבר טרונות שריון, וקורס נהגי טנקים, ומשלב מאוחר יותר של שרותו גם קורס מפקדי-טנקים. את רוב שרותו העבאי הסדיר עשה בקו המעלה במלחמת ההתשה. דוד התבלט ברצינותו, בהקפדתו על ביצוע הפקודות כנדרש, ובדוגמא האישית שנתן לחייליו.

משהשתחרר, החל ללמוד בקורס להנדסאי אלקטרוניקה במסגרת שיעורי ערב של הטכניון, וביום עבד בחברת "טלרד" במחלקת ההתקנות.

היה שביחא לכאורה מביטן, היה למעשה בחור עליון, הטמח להחגב על הסוככים איתו. הוא ביקש להנשא לחברתו, מלכת, ב" 31 באוקטובר.

דוד הורנשטיין נפל בכ"ה חשוון תשל"ד (21.10.1973), בקרב על כיבוש מוצב "מסורתי", במערכה על הרמת ראשית-גשר בשמשו בהפקוד מסקר טנק.

בן עשרים וארבע במלואו.

תודה מיוחדת לעוסקים במלאכה:

יוזמה, איסוף חומר, עריכה והדפסה - מיכל סמך-טוב.

ייעוץ - מזל סמך-טוב.

עיצוב גראפי - מזל גלור.

כריכה - דפוס מהודר - אלי הורנשטיין.

מקור החומר - חיל השריון דרך מחלקת היסטוריה במשרד הביטחון.

כותבים - גדי קארו, דני הורנשטיין, מזל סמך-טוב ואלי הורנשטיין.

שנת הוצאה: נובמבר 1999, כסליו תשי"ס.

C כל הזכויות שמורות ליוצרים.